

GÂNDUL

anonimului

ANUL III - NR. -- 20-

--15--MAI---

-2005-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”

a Gânditorilor Creatori Anonimi

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr. 8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6, cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

DRUM FĂRĂ ÎNTOARCERE „Calea Golgotei”

Din orice perspectivă am privi Calea apucată la început de carieră: agreată, întâmplătoare, conștient sau mai puțin conștient de implicații, definește personalitatea fiecăruia. Și, nu odată după trecerea anilor, începutul, constituie prilej de reflecție - dacă nu se putea și altfel. Doar atât, că de reluat parcursul pe alte căi este o simplă iluzie, fie și pentru faptul că nu există decât un singur început, acela care a fost, apoi timpul ireversibil... Restul încercărilor subsidiare sunt simple paleative, plus-minus, pe traseul vieții, care colorează diferit calea parcursă.

Pe mine, ca să dau un exemplu, de multe ori mă încercă memoria, uneori în vis, să parcurg secvențe ale drumului de început și curios îmi amintesc mai clar, aparent "banalități".

Dar totuși realități caracteristice, care au fost, din moment ce au rămas încrustate adânc pe retina memoriei.

În acest context amintesc, că îmi revine repetat în memorie un aspect nostrim, petrecut pe calea fără întoarcere a începutului meu grăniceresc, consumat într-o singură zi. Aș putea spune -zi unică- prin impactul emoțional ce nu se uită.

*

Era prin anul 1951, primăvara. Atunci natura și-a propus să glumească cu mine. Mai târziu am înțeles că aceste "glume" fac parte din dramaturgia grănicerului.

Rețin de parcă a fost ieri, când am început deplasarea spre primul pichet de grăniceri destinat, acum dispărut. Era o zi mohorâtă, cu nori încărcați de apă ca buretele, după ce plooase toată noaptea. Astfel debutul meu grăniceresc nu părea promițător, asociat cu proverbul- ziua bună se cunoaște de dimineață; dar nici fataliza- Cum alții nu au murit, nu o să mor nici eu dintr-o ploaie. Deci, pornit la drum, distanța de 20km. am parcurs cu căruța pichetului, în tot atât timp cât de la București la Sâncicolau cu trenul. Peripețiile nebănuite, se justifică prin aceea, că tot la 100-200m., pe drumul de câmp foarte greu, căruța se oprea să înlăture, conducătorul, noroiul cleios ce se leagă de obadă și se încărca între spîte până nu se mai învârteau roțile. Repetându-se des acest impediment, timpul și drumul parcă se dilatau. Am avut impresia că am intrat într-o altă realitate, necunoscută mie, unde spațiul și timpul au alte valori.

Câteodată mă cuprindeau stări de neliniște, vecine cu disperarea - oare de multe ori a repetata acest drum conducătorul meu Nădășan, ca să-mi pot da seama, fie și vag, ce mă aşteaptă. El un flăcău simplu, vârtos, mic de statură, nu schița nici un gest de disperare. Eu mai vulnerabil, el mai calm, când priveam la ceas apoi sus, încerca să mă liniștească - Mai este timp și drum... O să ajungem la pichet, când se aprinde lămpașul. Când vremea este bună mergem mai repede. Pe aici însă rar când nu este noroi, și ce noroi... dar se face o recoltă, o să vedeti dv. El a văzut fiind anul doi, iar la grăniceri, armata se făcea trei ani.

Îmi amintesc acum de Nădășan, nu de alți șefi, cu atâta satisfacție, cum la fiecare pornire, din locul unde se făcea recuzita roților de noroi, controla starea hamurilor, să nu rămână ceva pe jos, aranja lucrurile folosite binișor în căruță, fortifica potențele cailor, din când în când, cu ceva grăunțe și o găleată de apă. Într-o formă de om gospodar, nu din ordin. De asemenei pe tot parcursul drumului foarte greu nu a lovit, măcar odată, caii cu biciul. Dimpotrivă, se menținea, ca un părinte, într-un fel de dialog, omenos, cu căluții săi și neutru la nerăbdarea mea.

Ciudată realitate! Pe măsură ce ne deplasam, greu, cu opriri dese, simțeam cum mă afund în nesfărșitul şes și o nesiguranță devastatoare. Timp, în care se așterne o liniște apăsătoare, dominată de murmurul ploii - Asta nu se oprește nici mâine-intervine Nădășan și îmi oferă foaia lui de cort, iar el se învelește cu pătura cailor. Privind, fugar, la foaia de cort, cam zdrențuită și cu destule pete de tot soiul.

Atunci nu, dar mai târziu am înțeles de ce era așa. Cu ea se aducea iarbă și paie pentru cai, se acoperea pâinea și carnea aduse de la distanță, se folosea sub să în loc de teltie etc. Era un fel de sculă universală - Cum să fie atunci curată și întreagă. Dar aceasta era o altă problemă, care nu ne împiedica să continuăm drumul.

Cred acum, că atunci din întâmplare, pe acea "Cale a Golgotei", am fost martorul primului moment al începutului meu grăniceresc, ce impunea: răbdare, meditații și curaj, pentru că loc de întoarcere nu mai era, decât înainte, spre „pământul făgăduinței”.

Din cer continua să cadă ploaia în reprise dese, încât mi se părea că niciodată pe acolo n-a fost senin și nici alt drum mai lung ca acela.

Nădășan din când în când se intercală în ploaie, reușind să spargă monotonia, bolborosind în dialog cu căluții, dar să aud și eu - Bieții cai au transpirat... De ne-arătine hamurile acestea coapte, numai înădituri... Mâine dimineață trebuie să reluăm drumul după pâine. Dacă nu o aducem noi, cine?

Preocupările lui bolborosite, pe acel drum greu și vreme câineoasă, aparent mici, căpătau pentru mine o valoare semnificativă, că veneau în contradicție cu învelișul tăcerii, sau a neglijării, să nu fie luate în seamă. Pentru că acele preocupări și gesturi ale lui Nădășan porneau din instinct practic, nu sub formă de nemulțumire, sau imputare, că mă făcea și pe mine părtaş a mă gândi la acele mici, dar esențiale

probleme, pentru viața grănicerilor și ale pichetului în general.

Când am pătruns în satul apropiat de pighet, se făcuse întuneric, aşa cum prevăzuse Nădășan. Se pare că pighetul e aproape. Iată-l! La cam 1 km. în afara satului, mi-l arată Nădășan, îndreptând coada biciului în direcția unei lumini abia pâlpâind. Norii se mai împuținase. Ne apropiem... Emoții. Simt deodată o ușoară adiere de vânt, ce se furișă hoțește, din spatele pichetului și livada cu cireși înfloriti din apropiere, lovindu-mă spontan, ca să simt o străfulgerare în inimă și tresar...

În răsfățul vântului, copleșit de emoții, la capătul drumului și întâlnirea cu pighetul, pașii mi se clătină, nesigur, trezind în prag un câine bălat. Câinele înalta capul, calm, încercându-și glasul. Un lătrat răgușit, mai mult a prietenie, decât ostil, în prezența lui Nădășan.

Se apropie de noi, sergentul Napău, ajutorul comandantului de pighet, simpatic și respectuos. Era anul trei, cu față aspră de soare și vânturi, hărțuit de frontieră.

În curte mă opresc câteva clipe, să priveșc pighetul visat. Construcția nu mi se părea mult diferită de casa părintească. Ceva mai mare. Privind în dreapta și stânga, nu mi se părea să fie mai mulți înși; decât eram noi în familie - opt cu părinții zece- poate dublu. Pighetul avea trei cai, unul de cavalerie, trei câini, unul dresat, o vacă și câteva păsări, restul erau închise, iar majoritatea militarii în serviciu, inclusiv bucătarul.

Ud leoarcă, până la piele, plin de noroi până în vârful capului, obosit mort și flămând ca un câine... fără capacitatea firească să mă pot bucura, sau întrista, pe măsură, de ceea ce am văzut și trăit practic până aici, mă prăvălesc pe patul de fier din cancelarie (o mică cămaruță) ce servea de dormitor, popotă și depozit de muniție. Epuizat fizic și psihic exclam în gând -Doamne! Voi reuși eu să mă descurc în această depărtare și singurătate devastatoare, unde sprijin nu mai găsesc decât la Dumnezeu și câțiva militari, izolați, cu problemele lor. În continuare câmp, la mai puțin de 100m. frontieră, iar dincolo altă lume pentru mine și alți oameni cu care nu aveam voie să comunicăm sub nici o formă. La care se adaugă incertitudinea pazei frontierei, cu problemele ei imprevizibile, ca o constantă, ce ne menține permanent în priză - Cum s-ar spune, cu glonțul pe țeavă și privirea departe.

Ce am visat în acea noapte, când somnul m-a prins târziu, nu-mi mai amintesc. Probabil, drumul fără întoarcere, un fel de „Calea Golgotei” cu peripețiile ei, abia la început. Se vede că în viață o anumită întâmplare, într-un context mai aparte, rămâne în memorie nealterată, cum a fost și acea zi cu ploii, noroi și drum lung ce părea fără sfârșit.

Am întâlnit de atunci mulți militari grăniceri și șefi, și m-au ploat multe ploii, dar nimeni și nimic nu mi-au rămas atât de limpede în memorie ca Nădășan și primul pighet de care mi-am legat viața ca un naufragiat.

Probabil pentru că acel conductor de cai, mi-a oferit în acea zi dramatică, prima lectie practică privind analiza timpului și a terenului, la grăniceri nu de neglijat, într-o variantă concretă- unde dorința și posibilitatea fiind două, trebuie ținut seama de ambele în egală măsură.

Am mai înțeles de la Nădășan din primele clipe, că în continuare la pichet va trebui să mă bazez pe forțele și posibilitățile mele. Vorba lui Nădășan -Dacă nu aducem noi pâine mâine, nu are cine. și dacă nu, ce mâncăm?

Oricum a fost o zi de neuitat, interfața altora, cu ploaie de întâmplări, de care am avut parte din plin într-o viață de grănicer, pe cât de grea, pe atât de frumoasă, pe alocuri romantică, aventuroasă și chiar haiducească, când răspunderea și personalitatea inventivă a comandanțului, indiferent eșalonul, au rol determinant în reușita, sau nereușita îndeplinirii misiunii încredințate. Respectiv succesul.

ION MAZERE.

PARADA CATRENELOR

SALA COLOANELOR

Subsolu-i o sală, coloanele ei,
Sunt stâlpi de susțineri, proptele,
Le punem toți care, prin munci și idei,

Clădim noi zidiri printre ele.

COPILUL

Copilu-i farmec și candoare,
Copilu-i totul pe pământ,
Dacă... nu ar crește mare
Să-și spună, propriul cuvânt!

DEZAMĂGIRE

Încorporat neantul în omul gânditor,
Descoperă că este pe lume veșnicie,
Cu dragostea de sine puternică și vie
Și prețul existenței, plătit ca muritor.

ALTĂ SOLUȚIE

Toată ziua vopsea gardul
Ce ascunde leopardul,
Până când s-a enervat
Și-o panteră a pictat.

DECADENȚĂ

Zilnic, pierzându-te un pic,
În derizoriu și nimic,
Te pomenești într-un final
Plutind, cu pleava spre canal.

CONCLUZIE

Sfârșitul lumii n-ai să-l știi!
Bucură-te și atât; trăiește,
Și crește lumi alți copii
Din dragostea ce-ți prisosește.

UNUI CUCERITOR

A îmbătrânit păunul
Însă tot se umflă-n pene,
Fulgi-s albi, unul și unul,
Dar în rest e „Nota bene”.

ADEVĂR

Ca în linieștea odăii un poet să poată scrie,
Meditații, sau poeme, și să aștearnă pe hârtie,
Tot, ce îi frământă mintea, spre a descrie frumosul,
Pe lângă scăparea mintii, pune-n jug la muncă osul.

EVOLUTIE

N-am fost nimic când m-am
născut,
Apoi prin timp, când am crescut,
Pământul tot, mi-era supus;
Bătrân, iluzia s-a dus.

HOTUL

Hoțul este-n largul lui
Pe „tărâmul nimănui”
Unde, încoronat rege,
Are propria lui lege.

PREMIUL NOBEL

Cu bani strânsi din dinamită
Premiul Nobel e o mită,
Dată, unui brav confrate,
Să-l mai ierte de păcate.

PRUDENTĂ

Orice problemă când apare
Ca pe un bulgăre de sare,
Să o tratezi, dar, ca măsură
Fă bulgărele... saramură.

NU VEŞNICA...

Nu veșnicia mă-ngozește
În moartea care se ivește,
Ci faptul că nu mai trăim,
Din când în când, să mai bârfim!

AMPRENTE

Acoperit de glorie trecutul
Nu-l poți vedea, însă îl poți citi,
În oale, în ulcele și în lutul
Ce ne susține și-ntr-o zi vom fi.

CONȘTIENTIZARE

Urechile și mintea îți destupă,
Deschide ochii mari, să nu îți
pară
Atât de rău, că nu știi ce e
după...
Ce frunze cad și este frig afară!

SCADENTA

Toți alergăm din loc în loc,
Crezând că dăm peste noroc,
Dar într-o zi spre asfintit,
Dăm în primire... ce-am primit.

UNUI PENSIONAR MILITAR

I

Azi, poziția de drepti,
Ce-ai avut-o în armată,
E comanda ce-o aştepți
În zadar... nu va fi dată!

II

El, a plecat plin de vervă,
Cu dreptul de pensionare,
Și cu stângul, în rezervă
Și uitare...

SEMNE FĂRĂ ZĂGAZURI

Nici părul alb din tâmpie de la
noi,
Nici zilele ce parcă-s tot mai
mici,
Nu vor opri al vieții neîncetat
șuvoi...

Noi vom pleca, dar lumea va fi
mereu aici!

UNUI OM DE BUNE INTENȚII

Nu poți tu gura să-i astupi
Acestei lumi, că-n mii de ani,
La stână mulți câini devin lupi
Ce-aruncă vina pe ciobani.

ÎNDEMN

Ești sătul de speculații filozofice:
Gândește!
Ia cuvântul „gol” de sensuri, ca,
pe un adevăr pur,
Și umple-l cu experiența ta, de
nu se îmbogățește,
Mai învață, mai citește, mai ia
seama împrejur.
TEODOR DOBRE

ADEVĂRURI

„Bătăliile” de joc
 Venite după optzeci și nouă,
 Strâng elitele la loc
 și despart lumea în două.

DECLARATIE DE DRAGOSTE

Eu, versului, mereu i-am dat
 binețe,
 De când mă știu, prieten bun mi-
 a fost,
 Nu-l voi trăda nici chiar la
 bătrânețe,
 Când fi-voi obligat să mai țin
 post.

VIATA

Viața noastră-i un tunel
 Construit de Prea Înaltul,
 Să treacă lumea prin el,
 Doar, de la un punct, la altul.

CONȘTIENTIZARE

Până nu am fost părinte
 Am rămas copil, apoi,
 Am luat iute aminte
 La miracolul din noi.

DOAR PEZENTUL

Prezentul m-a crescut,
 În el trăiesc și mor,
 Nu-mii pasă de trecut
 și nici de viitor.

UNUI POET

Și-a ascuns ființa vie
 Într-un vers, vrând să trăiască
 Într-o viață omenească,
 O întreagă veșnicie!

REAȘEZAREA VALORILOR

Mulți din foștii corifei
 False glorii și pigmei,
 Ca un balon de săpun
 Se dezumflă și apun.

UNOR PARVENIȚI

Uni fără port și limbă,
 Prin mașini luxoase-și plimbă,
 Sacra personalitate,
 Lovită de nulitate.

REMARCA

Orbi-l văd pe Dumnezeu!
 Însă, ca să-l văd și eu
 Nu-i nevoie să orbesc,
 Ci să nu orbecăiesc!

PE ULTIMA SUTĂ...

Într-o mare veselie
 Miliardari de hârtie
 și de carton se grăbesc
 Să mai fure...cât găsesc.

DIELMĂ SOCIALĂ

Noroi jos, mocirlă sus,
 Vreau să urc, dar mă-ngrozesc,
 De rămân, la fund m-am dus,
 Iar de urc, mă murdăresc.

MEDITATIE ÎN ALB

În curte înflorește părul iar,
 și mie, însă nu a primăvară;
 Albul din flori și părul meu albit,
 Este la fel, și totuși diferit.

GRIJI NATURALE

Trec anii, toți în grabă mare,
 Trec, însă strâng cu mare zor,
 Pământul ce-i în fiecare
 Spre-a nu se pierde în decor.

SI EU CA TOTI...

Pe-acest pământ nici eu nu-mi
 aflu locul,
 Mă simt ca toată lumea, nu ca
 regi,
 De-aceea plec, poate-mi găsesc
 norocul
 Unde se duc de mii de ani
 pribegi.

SPERANTE

A noptii neființă e veșnică, și-ne
ea,
Din când în când se naște,
mișcarea din repaos,
Și licărind speranțe, la margine
de stea,
În lut carnal ia formă,
nemărginitul haos.

TU

Tu searbădă ființă ce nemurirea
vrei,
Noi nu suntem geneza ci
purtătorii ei,
De aceea fii cuminte, visează
dacă poți,
Dar nu da satisfacții la proști și
idioți.

TEODOR DOBRE

FIECARE...

Fiecare, fiecare, fiecare om aspiră,
Fiecare, fiecare, om în sinea lui
admiră,
Fantezia creatoare, a lumi noastre
divine,
Vrând să știe cè e viața, se
întreabă ce-i cu sine.

Fiecare, fiecare, fiecare pom
produce,
Fiecare, fiecare, un fruct pe lume
aduce,
Fiecare om respiră sau rezolvă și
zidește,
Fiecare, fiecare, singur pe lume
trăiește.

Lasă-ne omule-n pace, fiecare
judecăm,
Fiecare are minte, chiar dacă ne
mai jucăm,
Fiecare reprezentă, lumea plină de
eroi,
Fiecare căte-o perlă zămislește în
noroi!

Fiecare inventează roata și

rulmenți cu bile,

Fiecare poate face și activități
subtile,

Privește pe toată lumea omule și
nu fii orb,

Privește cum fiecare are propriul
lui morb.

Fii atent la ce se-ntâmplă, omule
în jurul tău,

Fii atent la fiecare, că nici unul nu-i
mai rău,

Fiecare, ne convinge cu un
argument credibil,

Că deși-i un fiecare, el este cel
mai teribil.

Fiecare, fiecare, pe pământ de
cum sosește,

Vrea să înțeleagă viața ce în lume
clocotește.

Omule, cine se miră, nu gândi că-i
un tembel,

Fiecare, fiecare, duce crucea după
el.

Fiecare om gândește că-i de
semeni înțeles,

Fiecare se încântă, dar nu are de
ales,

Fiecare-i mai cu viață, mai cu moț
și mai aparte,

Fiecare, fiecare, doar de-o viață
are parte.

Fiecare, om mai spune inspirat
câte o glumă,

Uitând toți și fiecare, că suntem un
neam de humă,

Fiecare, fiecare, din noi toți în
taină speră

Să dea omenirii perla ce va
străluci în eră.

TEODOR DOBRE

PLĂPÂNDĂ FĂPTURĂ

În liniștea nopții alături îți stau,
Nemișcată, tu capul și-l sprijini
ușor,
Vântul, fecior desfrânat, îți
mângâie sănul,
Tresari, te ridici și păsești:

Firavă, plăpândă făptură din lut,
Ochii tăi sunt un gol, ciudat, dar
plăcut.

Absorbită tu ești în gândul tăcut,
Gândirea zburându-ți spre
țărmuri din lut,
La oamenii, tie asemenea,
sculptați din pământ.

Gândirea, tăcerea-ți închioară,
Te aud cum îmi spui cu cuvinte
din lut
Lungi povești, de demult.
Tu zâmbești, apoi tristă rămâi,
Așa cum și-a fost firea dintâi,
din lut.

ADINA DOROBANȚU

AȘTEPTARE

Crescând am așteptat un nobil
vis
Să se tot împlinească de o vrea,
Venit de sus, din marele abis,
Am așteptat, dar așteptarea-i
grea.

Încă aștept, și-n dulcea
așteptare,
Am creionat un filmulet întreg,
Ce mâine poate va rula sub
soare;
Vreau să-l trăiesc, și chiar să-l
înțeleag.

Aștept, dar și învăț cu spor
Și chiar muncesc, spre-a se-
mplini
Acel frumos și tainic dor;
Ce azi schițez, mâine-oi zidi.

Aștept, cuprinsă de visare
O dragoste - marea împlinire,
Și mai aștept cu nerăbdare
Un soț, copii, și-n rest... iubire!

Privesc în zări, speranța-i vie,
De-acolo vin frumoase vești,
Că alte vremuri or să fie,
Mai bune poate, nu povești.

Nimic din tot ce-mi mistuie ființa
Și spre acele zări mă tot îmbie,
Nu-mi poate-mi zdruncina
dorința,
Însă de se vor împlini, azi nu se
știe!

Aștept și mă întreb dacă fac
bine,
Că plec încrezătoare și senină?
Răspunsul stă ascuns, ferit de
mine,
Ca-n noapte după nori o lună
plină.

Ca un magnet misterul mă
provoacă
Și nu-i rezist ispite-i ce mă
cheamă,
Un altul nu știu ce-ar putea să
facă
Dar eu pășesc, deși îmi este
teamă...

RAMONA DOBRE